

РЕШЕНИЕ

№ 157

гр. Враца, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петър Н. Петров

при участието на секретаря Валя П. Апостолова
като разгледа докладваното от Петър Н. Петров Гражданско дело № 20231420101438 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба от "Топлофикация - Враца" ЕАД, гр. Враца, *****, със седалище и адрес на управление: ***** представлявано от изпълнителния директор Радослав Михайлов, чрез процесуален представител юрк. Вася Неофитова против Н. К. Н., ЕГН *****, с ***** с която са предявени кумулативно обективно съединени установителни иски с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца следните суми: сумата 1 335,85 лева - главница за отопление, битово горещо водоснабдяване и топлоенергия отдадена от сградна инсталация за периода от 31.01.2020 год. до 30.06.2022 год., за топлоснабден имот с адрес гр. Враца, ул. "Алеко Константинов" № 4, вх. "Г", ап. 50, представляваща стойността на консумираната и незаплатена топлинна енергия за периода от 31.01.2020 год. до 30.06.2022 год., както и сумата 207,35 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане, считано от падежа на всяко отделно месечно задължение, до предявяване на заявление за издаване на заповед за изпълнение, за периода 29.02.2020 год. до 15.02.2023 год., ведно със законната лихва върху главното задължение, считано от 22.02.2023 год., до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена заповед № 297 от 24.02.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 464/2023 год. на Врачански районен съд.

Ищцовото дружество твърди в исковата молба, че за периода от 31.01.2020 год. до 30.06.2022 год. ответникът дължи сумата от 1 335,85 лева, представляваща дължими, но незаплатени суми за отопление, битово горещо водоснабдяване и топлоенергия отдадена от

сградна инсталация в жилище, находящо се на адрес: гр. Враца, ул. "Алеко Константинов" № 4, вх. "Г", ап. 50. Поддържа, че многократно били отправяни покани до ответника за доброволно уреждане на взаимоотношенията между страните това не било сторено, предвид което със заявление на основание чл. 410 ГПК, ищцовото дружество поискало издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, за посочените суми, по което било образувано ч. гр. дело № 464/2023 год. по описа на Районен съд - Враца и била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, която била връчена на ответника при условията на чл. 47 ГПК. При тези фактически твърдения се иска постановяване на решение, с което да бъде признато за установено, че ответникът Н. К. Н., ЕГН ***** дължи на ищцовото дружество следните суми: сумата от 1 335,85 лева - главница за отопление, битово горещо водоснабдяване и топлоенергия отдадена от сградна инсталация за периода от 31.01.2020 год. до 30.06.2022 год., за топлоснабден имот с адрес гр. Враца, ул. "Алеко Константинов" № 4, вх. "Г", ап. 50, представляваща стойността на консумираната и незаплатена топлинна енергия за периода, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК - 22.02.2023 год. до окончателното ѝ изплащане и сумата от сумата 207,35 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане, считано от падежа на всяко отделно месечно задължение, до предявяване на заявление за издаване на заповед за изпълнение, за периода 29.02.2020 год. до 15.02.2023 год., за които суми е издадена заповед № 297 от 24.02.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 464/2023 год. на Врачански районен съд.

Претендират се сторените в заповедното и в настоящото производство разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба, депозиран от назначения от съда особен представител на ответника адв. К. К., с който предявените искове се оспорват като недопустими и като неоснователни. На първо място се излага, че в случая са предявени двадесет главни кумулативно обективно съединени иска, тъй като всяка фактура представлява отделно вземане и е отделна искова претенция, както и двадесет акцесорни иска за лихва за забава върху всяка главница. Счита, че в исковата молба не се съдържа индивидуализация на всеки отделен иск, нито са представени доказателства да е платена държавната такса за всеки от тях. Доколкото исковите претенции следва да са съответни на сумите, за които е издадена заповедта за изпълнение, счита, че посочените пороци не могат да се отстранят по реда на уточняване на исковите претенции. Затова се иска производството по делото да се прекрати поради недопустимост на исковите.

На следващо място заявява, че исковите са неоснователни по следните съображения: Претенциите са в противоречие с чл. 4, ал. 1, т. 1 и чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗСч, като ищецът не е представил нито от една от фактурите, на които основава вземанията си. Счита, че липсата на надлежни счетоводни документи не може да се компенсира от счетоводна експертиза, тъй като същата ще следва да се основава именно на фактури за задълженията на ответника, както и експертизата не би могла да установи наличието на облигационна връзка между страните. Сочи, че за самостоятелния обект неправилно е извършено дяловото разпределение за изравнителните периоди, неправилно се твърди, че ответникът е

потребявал топлинна енергия, а претендираните суми са на база прогнозни, а не реални данни. Няма данни ответникът да е подавал до ищеца заявление за продажба на топлинна енергия и между страните не са налице облигационни правоотношения. Прави възражения за изтекла погасителна давност на задълженията по основните и акцесорните искиви претенции за 3 години назад от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Сочи, че не се установява по делото ответникът да притежава правото на собственост върху недвижимия имот, тъй като не е представен нотариален акт. Твърди, че исковите претенции са изчислени съобразно Методиката за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради – етажна собственост, а с Решение № 4777/13.04.2018 г. по адм. д. № 1372/2016 г., ВАС, III отд., е отменил формулата по т. 6.1.1 от Методиката в редакцията ѝ, приета с Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 16-334/06.04.2017 г. Заявява възражение за наличие на неравноправни клаузи в общите условия.

Съдът, като взе предвид становищата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа следното:

От приложеното към настоящото производство ч. гр. д. № 464/2023 год. по описа на Районен съд – гр. Враца, се установява, че по депозирано от ищцовото дружество заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК против ответника, е издадена Заповед № 297/24.02.2023 год. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, с която е разпоредено длъжникът да заплати на кредитора следните суми: сумата от 1 335,85 лева – главница, представляваща стойност на потребена и незаплатена топлинна енергия за периода от 31.01.2020 год. до 30.06.2022 год. за топлоснабден имот с ***** ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението – 22.02.2024 год. до изплащане на вземането, сумата от 207,35 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 29.02.2020 год. до 15.02.2023 год., сумата от 30,86 лева, представляваща разноски в производството за държавна такса, както и сумата от 50,00 лева – юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37, ал. 1 ЗПрП вр. чл. 26 НЗПП. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47 ГПК – чрез залепване на уведомление, поради което с Разпореждане № 1937/31.05.2023 год. съдът е указал на заявителя, че може да предяви искове относно вземанията си в едномесечен срок от уведомяването.

В изпълнение на указанията е депозирана исковата молба, въз основа на която е образувано настоящото производство.

По делото са представени Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация - Враца“ ЕАД на потребители в гр. Враца, от чиито заключителни разпоредби е видно, че същите са действали в процесния период.

От приетия по делото Нотариален акт за собственост на жилище в сграда в сграда, построена от ЖСК "Строител" върху държавна земя № 53, том I, дело № 64 от 14.01.1985 год. на нотариус Снежана Кленова, се установява, че Крум Н. Александров е признат за собственик на процесния топлоснабден имот апартамент № 50 във вх. "Г", етаж 4 в сграда, находяща се на адрес: гр. Враца, ул. "Алеко Константинов" № 4.

От удостоверение за наследници изх. № 60/16.08.2021 год., издадено от Община Враца, е

видно, че Крум Н. Александров е починал на 11.08.2021 год., като негови наследници по закон са неговите деца – Вера К.а Панайотова и ответникът Н. К. Н..

Ищецът е представил справка за неплатени фактури и дължими лихви от ответника, в която е отразено, че към 15.02.2023 г. дължи главница в размер на 1 335,85 лева за периода от 31.01.2020 год. до 30.06.2022 г. и лихва за забава в размер на 207,35 лева.

От приетото заключение по допуснатата съдебно-техническа и счетоводна експертиза се установява, че при ищцовото дружество се води партида за аб. № 5930 към абонатна станция № 181, за имот – ап. 50, находящ се в гр. Враца, ул. „Алеко Константинов“ № 4, вх. "Г". За процесния период по партидата е начислена сума за отопление в размер на 1 335,85 лева. Вещото лице е установило, че абонатите към абонатна станция № 181 са избрали за топлинен счетоводител „Техем Сървисис“ ЕАД, с когото са сключили договор № 45/04.11.2000 год. за извършване на услугата дялово разпределение. За имотите е извършвано прогнозно начисляване на топлинна енергия на база отчетени показания на уредите в имотите на абонатите от предходния отоплителен сезон, а в края на отоплителния сезон фирмата за дялово разпределение е извършвала отчитане на индивидуалните разпределители и водомерите за топла вода на абонатите и е изготвяла изравнителни сметки, с които са изравнени действително потребеното през съответния сезон количество топлинна енергия с начисленото прогнозно и фактурирано от ищеца количество. Вещото лице сочи, че топломерът в АС 190 е преминал метрологична проверка в специализирана лаборатория и е издаден протокол, че уредът отговаря на техническите изисквания.

Отчитането, дяловото разпределение и начисляването на изразходваната топлинна енергия е извършвано в съответствие с изискванията на нормативната уредба. За ап. 50 е разпределяна и начислявана топлинна енергия за сградна инсталация – общи разходи на база отопляемия обем на имота по проект 197 куб. м Сочи се, че в имота е осигуряван достъп на представител на топлинния счетоводител за отчитане показанията на уредите, като са били оформяни съответните отчетни формуляри.. Вещото лице е изчислило, че лихвата за забава за периода от 20.02.2020 год. до 15.02.2023 год. е в размер на 207,10 лева.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като пълно, обосновано и компетентно изготвено, като не намира основания да се съмнява в неговата правилност и пълнота.

Други относими доказателства в производството не са ангажирани.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Предявени са кумулативно обективно съединени установителни искове с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ:

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно: 1. че процесният имот е бил топлофициран в процесния период и че се намира в сграда в режим на етажна съсобственост, присъединена към топлопреносната мрежа; 2. че за процесния период между ищеца и ответника е съществувало валидно

облигационно правоотношение за доставка на топлинна енергия при общи условия, по което ответникът е имал качеството на потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди; 3. че общите условия за влезли в сила; 4. че през исковия период ищецът реално е доставил топлинна енергия до процесния недвижим имот; 5. начинът на извършване на дялово разпределение и делът на ответника за отопление на процесния имот, за битово горещо водоснабдяване и топлоенергия, отдадена от сградната инсталация; 6. количеството и стойността на потребената от ответника топлоенергия през исковия период.

С оглед събраните по делото доказателства се установява, че предявеният иск е частично основателен. На първо място, за основателността на иска се изисква лицето да е собственик на имота или да е носител на ограничено вещно право на ползване върху същия. Видно от събраните доказателства, се налага изводът, че ответникът Н. К. Н. е собственик на 1/2 ид. част от имота. Установи се, че правото на собственост върху имота е придобито от бащата на ответника Крум Н. Александров през 1985 год., като след неговата смърт през 2021 г. неговите наследници по закон Вера К.а Панайотова и ответникът Н. К. Н. са придобили по 1/2 ид. част от топлоснабдения имот, находящ се на адрес: гр. Враца, ул. "Алеко Константинов" № 4, вх. "Г", ет. 5, ап. 50. Всеки от съсобствениците отговаря за задълженията на имота съобразно притежаваната от него квота в съсобствеността, поради което ответникът Н. К. Н. отговаря за 1/2 от задълженията на имота.

Несъмнено същият е имал качеството потребител, респ. клиент на топлинна енергия. Потребител на топлинна енергия до отмяната на §1, т. 42, ДР на ЗЕ /юли 2012 г./ е лицето, което получава топлинна енергия и я използва за собствени нужди, като ползва топлоснабдения имот по силата на вещно /§1, т. 42 от ЗЕ към редакцията съгласно ДВ бр.18/2005г./ или по силата и на облигационно основание /§1, т. 42 от ЗЕ, действаща до отмяната на разпоредбата/. През останалата част от процесния период приложение е намерила разпоредбата на чл. 153 ЗЕ. Съгласно ал. 1 на посочената разпоредба, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия. Съгласно чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, продажбата на топлинна енергия за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/ за продажба на топлинна енергия от „Топлофикация-Враца“ ЕАД на потребители за битови нужди в гр. Враца, които се изготвят от „Топлофикация- Враца“ ЕАД и се одобряват от Държавната комисия за енергийно регулиране към Министерски съвет. Същите влизат в сила 30 дни след публикуването им в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия, без да е необходимо изричното им приемане от страна на потребителите. С тези общи условия се регламентират търговските взаимоотношения между потребителите на топлинна енергия и Дружеството: правата и задълженията на двете страни; редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на топлинната енергия; отговорностите при неизпълнение на задълженията и др. По делото не са представени доказателства ответникът да е упражнил

правата си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ.

С Тълкувателно решение от 17.05.2018 г. по Тълкувателно дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, е извършено нормативното тълкуване на разпоредбите от Закона за енергетиката. Прието е, че ЗЕ свързва качеството на длъжник на цената на доставена топлинна енергия за битови нужди с качеството на собственик на имота, съответно с качеството на носител на ограниченото вещно право на ползване. С т. 1 от цитираното ТР окончателно се очерта кръгът от лицата, които дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на ЗЕ. Това са собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, както и трети лица, ползващи имота по силата на договорно правоотношение, но само когато между тези трети лица и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят е клиент на топлинна енергия за битови нужди и дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие.

С оглед гореизложеното, в качеството си на собственик на 1/2 ид. част от топлоснабдения имот за процесния период – от 31.01.2020 год. до 30.06.2022 год., ответникът Н. К. Н. е клиент на топлинна енергия и дължи заплащането на 1/2 от нейната стойност за посочения период.

Възраженията, заявени в отговора на исковата молба, че не се установява по делото ответникът да притежава право на собственост върху имота, са неоснователни.

Останалите предпоставки за основателност на предявения иск са доказани в производството, като от писмените доказателства и заключението по комплексната съдебно-счетоводна и техническа е установено, че процесният имот е бил топлоснабден в процесния период и се е намирал в сграда в режим на етажна съсобственост, присъединена към топлопреносната мрежа. Вещото лице е установило, че за исковия период от 31.01.2020 год. до 30.06.2022 г. стойността на топлоенергията е в размер на 1 335,85 лева с ДДС. Ответникът отговаря за заплащането на 1/2 от тази сума или за сумата от 667,93 лева.

Възражението на ответника чрез назначения му особен представител за изтекла погасителна давност за всички суми, претендирани за периода от преди три години преди датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, е неоснователно – вземането по първата фактура от исковия период, издадена на 31.01.2020 год. и с падеж на 29.02.2020 год.

Съгласно разпоредбата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за периодични плащания, каквито са и задълженията към ищеца за заплащане на стойността на доставената топлоенергия. В Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. на ВКС по тълк. дело № 3/2011 г., ОСГК на ВКС, е прието, че „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД са тези, които се характеризират с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Следователно няма съмнение, че плащанията към ищцовото дружество за топлинна енергия са периодични

плащания и се погасяват с кратката 3-годишна давност.

Съгласно ОУ, сумите се отчитат прогнозно ежемесечно във фактури, които съгласно чл. 32 от ОУ подлежат на плащане в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Т.е. крайният падеж на фактурата е 30-ят ден след последния ден на отчетния период. Първата фактура, по която се претендира плащане, е № 2000034872/31.01.2020 год. с падеж съгласно справка от ищеца 29.02.2020 год. и падеж, изчислен съгласно чл. 32 от ОУ на 01.03.2020 год. Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, т. е. от падежа. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение е депозирано на 22.02.2023 год., т. е. 3-годишната давност за сумата по тази първа фактура за процесния период не е била изтекла.

Предявяването на иска спира течението на давността. При предявен установителен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, същият се счита за предявен с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - в случая на 22.02.2023 год. Както бе посочено по – горе, ответникът отговаря за 1/2 от претендираното вземане. Искът за главница е основателен 667,93 лева, като за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 1 335,85 лева искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Сумата следва да бъде присъдена, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението – 22.02.2023 год. до окончателното изплащане на вземането.

В отговора на исковата молба е заявено възражение за наличие на неравноправни клаузи в общите условия на ищцовото дружество. В рамките на служебното начало, с оглед липсата на конкретни фактически твърдения от страна на ответника, свързани с неравноправност на клаузите в ОУ, съдът не констатира наличие на такива по смисъла на чл. 143 ЗЗП измежду клаузите от ОУ, свързани с предявените искове за главница и лихва за забава.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За основателността на този иск в тежест на ищеца е да установи възникването на главен дълг и момента, в който е настъпила неговата изискуемост. Съгласно чл. 32, ал. 1 от Общите условия, купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 41, ал. 1 от ОУ, при неизпълнение в срок на задължението си да заплаща топлинната енергия, купувачът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата до деня на постъпването на дължимата сума по сметката или в касите на продавача. Лихвата за забава се претендира в размер от 207,35 лева за периода от 29.02.2020 год. до 15.02.2023 год. Вещото лице е установило, че за този периода лихвата за забава е в размер на 207,10 лева. Както бе посочено по – горе, ответникът отговаря за 1/2 част от тази сума, предвид което искът за лихва за забава е основателен за сумата от 103,55 лева, като същият следва да се отхвърли като неоснователен за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 207,35 лева.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноси възниква за двете страни. Ответникът не претендира и не е представил доказателства да е сторил такива. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати направените от ищеца разноси

съразмерно с уважената част на исковите. С оглед задължителните указания, дадени в т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г., ВКС, ОСГТК, съдът в исковото производство следва да разпредели отговорността за разносните и в заповедното производство съобразно изхода на спора.

В заповедното производство са присъдени разноски за държавна такса в размер на 30,86 лева и за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева, от които ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 15,43 лева - държавна такса и 25,00 лева за юрисконсултско възнаграждение или общо 40,43 лева съразмерно с уважената част на исковите. В настоящото производство ищцовото дружество претендира присъждане на сторените разноски, включително и юрисконсултско възнаграждение. От доказателствата по делото се установява да са сторени такива, както следва: държавна такса в размер на 72,57 лева, депозит за особен представител на ответника – 250,00 лева и депозит за вещо лице – 500,00 лева. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева, каквото е и претендираното от ищеца. Разносните на ищеца са в общ размер на 922,57 лева, като ответникът следва да бъде осъден да заплати разноски за исковото производство разноски в общ размер на 461,21 лева съразмерно с уважената част на исковите.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Н. К. Н., ЕГН *****, с ***** ДЪЛЖИ на "Топлофикация - Враца" ЕАД, гр. Враца, *****, със седалище и адрес на управление: ***** представлявано от изпълнителния директор Радослав Михайлов, следните суми: на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ сумата от 667,93 лева, представляваща 1/2 от стойността на потребена и незаплатена топлинна енергия за периода от 31.02.2020 год. до 30.06.2022 год. за имот на ***** ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението – 22.02.2023 год. до изплащане на вземането, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 103,55 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 29.02.2020 год. до 15.02.2023 год., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 297/24.02.2023 год. по ч. гр. дело № 464/2023 год. по описа на Районен съд - Враца, като ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ за горницата над присъдената сума от 667,93 лева до пълния предявен размер от 1 335,85 лева и иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за горницата над присъдената сума от 103,55 лева до пълния предявен размер от 207,35 лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК Н. К. Н., ЕГН *****, с ***** *****, със седалище и адрес на управление: ***** представлявано от изпълнителния

директор Радослав Михайлов, сумата от 461,21 лева - разноси в настоящото производство съразмерно с уважената част на исковете, както и сумата от 40,43 лева - разноси в заповедното производство по ч. гр. д. № 464/2023 г. по описа на Районен съд – Враца, съразмерно с уважената част на исковете.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд – Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____